

behold overfor Tanken om at lade Laangiverne bære hele Tabet ved den foreslaaede Henstandsgiven, en Fremgangsmaade, som han mente vilde rumme den største Fare for Realkreditte i Fremtiden. »Min Hovedindvending mod det foreliggende Lovforslag er den, at Staten selv ikke tilbyder nogen som helst Hjælp til, at den ønskede Henstand kan opnaas... Vil Staten yde kriseramte Landmænd og Fiskere Hjælp til Henstand med de Ydelser, som de ikke er i Stand til selv at præstere under de nuværende Forhold — og jeg mener, at en saadan Hjælp i allerhøjeste Grad er paakrævet —, kan Staten ikke gøre det med tomme Hænder. Den kan ikke lægge hele Byrden over paa Kreditorerne.« Yderligere fremsatte Madsen-Mygdal en Del Kritik mod Enkeltbæler i Forslaget — særlig troede han, at der vilde blive paalagt Fogeden en uoverkommelig Opgave — og mod Lovforslagets Form, som han fandt for ubestemt. — De Konservatives Ordfører, *Christmas Møller*, ønskede nærmere undersøgt, om Henstand ikke allerede i vid Udstrækning blev givet af Kreditinstitutionerne. Han udtalte sin Betænkelighed ved det stærke Indgreb overfor Realkreditte, som Loven vilde kunne give Anledning til, og ved den Stilling, man vilde give Kreditforeninger, Sparekasser og andre Kreditorer, og han vilde ikke afvise Forhandling om Muligheden for »ved Hjælp af Bidrag fra Staten at give Kreditorerne en saadan Stilling, at man ikke angriber deres velerhvervede Rettigheder«. Taleren var dog villig til i den foreliggende Situation at gaa ind i en Drøftelse af Lovforslaget. — I Anledning af Madsen-Mygdals Udtalelser erklærede *Statsministeren* paa den fraværende Finansministers Vegne, at Staten ikke var i Stand til at udrede betydelige kontante Tilskud. Ministeriets Overvejelser var resulteret i, at man ikke mente »at kunne foretage Handlinger, der medfører store Udgifter for Staten; ej heller, at Staten kan paatage sig Garantiforpligtelser i det rent privatretlige Forhold, Lovforslaget drejer sig om«. — *Justitsministeren* gjorde i sine replicerende Bemærkninger gældende, at Lovforslaget hvilede paa 3 Synspunkter, nemlig at man skulde hjælpe solvente Debitorer »for det første uden at skade Statens Finanser, for det andet uden at skade Kreditorernes Interesser og for det tredje uden at skade Realkreditte«. »Dette vil være naaet ved Gennemførelse af det foreliggende, med megen Omhu udarbejdede og affattede Lovforslag«.

I *Folketingets Udvalg*, hvis Betænkning blandt andet indeholder Udtalelser fra Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg og en Erklæring fra det juridiske Fakultet, gaaende ud paa, at Fakultetets Medlemmer ikke anser Lovforslaget for stridende mod Grundloven, opnaaedes ikke Enighed om